

Nr 187

Av herr Brundin, *angående rätten till sjukpenning vid utlandsresa.*

(Lika lydande med motion nr 250 i Andra kammaren)

Enligt 3 kap. § 17 lagen om allmän försäkring stadgas bl. a. att »sjukpenning jämte barntillägg må indragas eller skäligen nedsättas, om försäkrad under sjukdom ändrar vistelseort utan att underrätta den allmänna försäkringskassan därom eller avreser till utlandet, där ej kassan medgivit att sjukpenning må utgå under vistelse därstädes».

Underlåtenhet när det gäller att anmäla ändrad vistelseort föranleder enligt tillämpningsföreskrifterna sällan svårare påföljd än nedsättning av sjukpenningen med en fjärdedel. Om den försäkrade avreser till utlandet under sjukdom utan att dessförinnan ha begärt kassans medgivande, prövas om utlandsresa skulle ha tillåtits om ansökan inkommit till kassan före avresan. Bedömes att så skulle blivit fallet, medför försummelsen i allmänhet nedsättning av sjukpenningen med en fjärdedel för hela eller del av den tid, under vilken den försäkrade vistas i utlandet. Utlandsresa brukar inte vägras om den inte anses menligt påverka tillfrisknandet. I allmänhet inhämtas den behandlande läkarens uppfattning.

Emellertid inträffar ibland sådana sjukdomsfall — det kan gälla patienter som lider av reumatism, psoriasis etc. — där den behandlande läkaren ser sig nödsakad ordinera utlandsvistelse, oftast i kombination med andra åtgärder, varvid denna skall påbörjas så fort som möjligt av medicinska skäl. Den sjuke är då nödsakad inhämta kassans ståndpunkt vilken, trots att den enligt tillämpningsföreskrifterna snarast skall delges den försäkrade, vanligen inte meddelas förrän tio à fjorton dagar efter ansökan. Eftersom det enligt vad ovan påpekats i sådana fall knappast kan vara någon tvekan om att kassan beslutar medge resan och det dessutom kan inverka menligt på tillfrisknandet att inte snarast följa läkarens ordination, är det enligt min åsikt obilligt att den sjuke skall behöva riskera nedsättning av sjukpenningen om hon eller han reser utan att först invänta kassans beslut. Detta innebär dock inte att jag anser att vederbörande inte ovillkorligen skall avge formell ansökan om kassans medgivande före avresan för att vara säker att undgå reducerad sjukpenning.

Man kan visserligen invända att riksförsäkringsverket i den typ av fall som här åsyftas vid besvär över nedsatt sjukpenning ofta betalar ut den del varmed sjukpenningen reducerats. Jag anser emellertid, att den för-

säkrade inte i onödan skall tvingas tillgripa en så krånglig utväg, som besvärsvärfarandet för många innebär, för att få sin rätt. Detta anser jag angeläget, inte bara med tanke på den försäkrades egen bekvämlighet, utan också av den anledningen att besvärmyndigheterna bör avlastas arbete. Det borde således ligga i allas intresse, att onödiga administrativa åtgärder undviks genom i lag inskrivna, lättillgängliga bestämmelser. Jag föreslår därför, att 3 kap. § 17 i lagen om allmän försäkring kompletteras under punkten b så, att det klart framgår att om behandlande läkare ordinerat snar utlandsresa, skall patienten för bibehållande av rätt till full sjukpenning visserligen anmäla detta till försäkringskassan, men ej behöva invänta dess beslut.

Med stöd av vad ovan anförts hemställs,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte överlämna förevarande motion till 1961 års sjukförsäkringsutredning.

Stockholm den 23 januari 1968

Paul Brundin (h)
